

Lectura del manifest al peu del Castellet

Bona nit a tothom,

Un any més ens trapem aquí, al peu del Castellet, per a commemorar la firma del Tractat dels Pirineus.

L'any passat ens vam retrobar nombrosos per a recordar que feia just 350 anys que el nostre territori havia estat annexat a l'Estat francès. Una manifestació que s'ajuntava amb la del Correllengua, que després de recórrer el conjunt dels Països Catalans es clou al Nord del nostre país.

Aquesta trobada és també l'ocasió de fer un balanç del que passa a casa nostra, a Catalunya Nord. I malauradament, no podem dir que les coses hagin canviat gaire.

Fa un any, ja denunciàvem la difícil situació de la cultura popular, i particularment la dels correfocs i balls de bestiar, que les directives europees i els estats condemnaven a morir. Demanàvem des d'aquí que els elegits que ens representen a París fessin el necessari per a adaptar la normativa i permetre així que es fessin correfocs a Catalunya Nord, en tota normalitat. Però no ha sigut el cas. Els Diables, les Bruixes del Riberal i Hamlet el Drac del Riberal han estat condemnats a la il·legalitat, sense dret a la paraula.

Aquesta reivindicació cultural però, no té sentit sense les altres reclamacions, com la lingüística. Any rere any, les nostres institucions fan simulacres en defensa de la llengua catalana que no s'acaben concretant. La carta de la llengua catalana, del Consell General, la promoció del català segons una votació del consell municipal de Perpinyà, i el centenar llarg de mocions aprovades als municipis nordcatalans en favor de la llengua catalana, són la prova d'una voluntat de canvi de la població ressentida pels polítics. Una demanda però, que no s'acaba traduïnt per actes concrets.

Al costat d'aquestes exigències culturals i lingüístiques no podem oblidar l'actualitat social i política del país, però també dels estats que pretenen governar-nos.

Enguany l'Estat francès s'ha posat a la llista negra pel que fa a les polítiques migratòries. Recordant les èpoques de Vichy més dures i basant-se en discriminacions ètniques escandaloses, ha posat en marxa l'expulsió d'una població només per ser el que són: roms.

Una mostra més que la suposada obertura de fronteres europea és una farsa a la mercè dels estats. Una farsa que es visibilitza amb una imatge força contradictòria: Mentre se desmonten els barracons duaners a la Jonquera, se demana als roms de creuar una altra frontera per tornar definitivament al seu país d'origen.

I sobretot, no podem deixar de banda les mobilitzacions recents contra la reforma de les jubilacions, tant a l'Estat francès com a l'espanyol. Una vaga general el 29 de setembre d'una banda i les vagues a repetició de l'altra, i la implicació a les capitals d'arreu del país és la mostra que els catalans dels dos costats de la frontera, tenen clar que no podem acatar sense més les polítiques socials imposades des París i Madrid.

Evidentment no podem oblidar el que ha passat a la resta de Països Catalans. La immensa onada de manifestacions, consultes i actes que han fet sortir al carrer milers de persones per reclamar el dret a decidir. El dret a decidir d'un poble amb més de 1000 anys d'història. Un poble de 13 millions d'habitants que s'estén de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Un poble amb una llengua, una literatura, una música,..... riques i vives que volem seguir defensant i reivindicant.